Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 82.513 van 29 september 1999

A. 72.445/VI-14.990

In zake : **het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering,**
Tervurenlaan 211
1150 Brussel,

tegen :

FRIPPIAT Michel,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Pierre RENARD en
Mr. Fernande DE VINCKER,
advocaten,
Tervurenlaan 268A
1150 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 december 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV) de nietigverklaring vordert van de beslissing van 15 oktober 1996 van de commissie van beroep van de dienst voor geneeskundige controle, inzake dokter Michel FRIPPIAT;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 1 april 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 juli 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 22 september 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mevr. CREMERS, adjunct-adviseur, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. RENARD en Mr. CALLENS, advocaten, die voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het advies van Mevrouw DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Dokter FRIPPIAT is specialist in de neurologie.

2. Op 23 augustus 1995 dient de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, optredend in het kader van de artikelen 73 en 145 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging

en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, een klacht in bij de controlecommissie tegen dokter FRIPPIAT.

Deze dienst legt dokter FRIPPIAT ten laste dat hij voor de periode van 9 januari 1991 tot 28 juni 1994 een overdreven aantal technische neuropsychiatrische behandelingen verstrekt heeft en er getuigschriften van verstrekte hulp voor ingevuld heeft voor rekening van de regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. De genoemde dienst laakt het systematisch uitvoeren en overdoen van drie onderzoeken : het elektro-encefalogram (EEG), de reoëncefalografie (RHEO) en de Evoced Potentials (PEV).

Dat bezwaar wordt geuit in verband met tweeëndertig gevallen van sociaal verzekerden voor wie dokter FRIPPIAT 308 onnodig duur geachte technische behandelingen aangerekend heeft ten belope van 668.958 frank. De dienst voor geneeskundige controle verzoekt de commissie om binnen een termijn van zes maanden het volledige bedrag terug te vorderen bij dokter FRIPPIAT en om hem het verbod op te leggen gedurende een termijn van twee jaar de regeling van de derde-betaler toe te passen.

De aanleiding tot het onderzoek ten laste van de verzoekende partij is een door een verzekeringsinstelling opgemaakt overzicht van alle zorgverleners, ongeacht hun specialisatie, die voor de periode van 1 januari 1991 tot 30 juni 1993 een getuigschrift voor verstrekking 477256 (reoëncefalografie) ingevuld hebben. In dat overzicht staat dokter FRIPPIAT voor heel het land op de vierde plaats en voor de provincie Namen op de eerste plaats gerangschikt. Volgens de dienst voor geneeskundige controle is de reoëncefalografie een "relatief verouderde techniek

waarvan misbruik gemaakt wordt als ze systematisch wordt overgedaan".

3. Dokter FRIPPIAT verschijnt op 18 oktober 1995 voor de controlecommissie. Tijdens haar vergadering van 29 november 1995 gaat de controlecommissie in op het verzoek van de dienst voor geneeskundige controle, onder het voorbehoud dat de termijn die voor de terugbetaling toegestaan is op 12 maanden gebracht wordt en dat de termijn tijdens welke de regeling van de derde-betaler niet mag worden toegepast, tot 8 maanden wordt verminderd.

Dokter FRIPPIAT stelt op 5 januari 1996 beroep in tegen de beslissing.

4. Het verhoor door de commissie van beroep heeft plaats op 12 september 1996. Op de openbare zitting van 15 oktober 1996 vernietigt de commissie van beroep de in eerste aanleg genomen beslissing en doet ze de volgende uitspraak :

" (...)

Aangezien aan dokter FRIPPIAT ten laste wordt gelegd dat hij, in strijd met artikel 73 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, verschillende malen onnodige en overbodige verstrekkingen heeft verricht ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tijdens de periode van 9 januari 1991 tot 28 juni 1994, namelijk dat hij in verband met 32 gevallen van sociaal verzekerden aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering 308 overbodig geachte en onnodig dure technische behandelingen ten belope van 668.958 frank heeft aangerekend;

Aangezien de controlecommissie ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV met haar beslissing van 29 november 1995 de bezwaren aangetoond heeft geacht en derhalve besloten heeft :

- de uitgaven betreffende onnodige verstrekkingen ten laste van de ziekte- en invaliditeitsverzekering ten belope van 668.958 frank van dokter FRIPPIAT terug te vorderen;

- dokter FRIPPIAT 12 maanden de tijd te geven om dat bedrag terug te betalen in maandelijkse twaalfden vanaf 1 februari 1996 en op de eerste dag van elke volgende maand van het kalenderjaar;

- dokter FRIPPIAT te verbieden om gedurende 8 maanden te rekenen van 1 februari 1996 de regeling van de derde-betaler toe te passen.

2. Dokter FRIPPIAT betoogt :
- dat de controlecommissie het algemene beginsel van onpartijdigheid en onafhankelijkheid niet in acht genomen heeft;
- dat het uitgevoerde onderzoek nietig dient te worden verklaard, omdat het medisch geheim geschonden is;
- dat de procedure in strijd is met de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;
- dat een lid van de controlecommissie het medisch geheim geschonden heeft;
- dat de beslissing van de commissie niet afdoende gemotiveerd is;
- dat het onnodig dure en overbodige karakter van de verstrekkingen niet aangetoond is;

De dienst voor geneeskundige controle betoogt :
- dat de commissie volledig onafhankelijk uitspraak gedaan heeft;
- dat noch het medisch geheim, noch het recht op eerbiediging van het privé-leven geschonden is;
- dat de beslissing van de controlecommissie voldoende gemotiveerd is;
- dat de geuite bezwaren voldoende aangetoond zijn;

3. Aangezien dokter CORNANT, adviserend geneesheer van een ziekenfonds te Philippeville, zich in verband met die activiteit heeft moeten uitspreken over de terugbetaling van geneesmiddelen alsmede over de erkenning van de arbeidsongeschiktheid van verschillende patiënten van dokter FRIPPIAT wier namen in het onderhavige dossier genoemd worden;

Aangezien hij bij die gelegenheden inderdaad kennis heeft genomen van medische gegevens betreffende die patiënten;

Aangezien hij in zijn hoedanigheid van lid van de controlecommissie heeft moeten oordelen of de door dokter FRIPPIAT voor die patiënten verrichte verstrekkingen niet onnodig duur of overbodig waren;

Aangezien de verzekeringsinstelling een zaak aanhangig kan maken bij de controlecommissie als ze van oordeel is dat een zorgverlener de bepalingen overtreedt van artikel 73 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994;

Aangezien in casu geenszins blijkt dat het ziekenfonds van dokter CORNANT, daartoe door hem aangezet, gepoogd heeft het onderzoek uit te lokken;

Aangezien dokter CORNANT in zijn hoedanigheid van adviserend geneesheer van het ziekenfonds ermee belast was te oordelen of voldaan was aan de wettelijke voorwaarden voor de terugbetaling van bepaalde geneesmiddelen, dan wel of de vermeende ongeschiktheden aangetoond waren;

Aangezien hij in verband met die activiteit niet kon nagaan en niet hoefde na te gaan of dokter FRIPPIAT het bepaalde in het voornoemde artikel 73 in acht had genomen;

Aangezien voorts niet blijkt of dokter CORNANT in het kader van zijn activiteit als adviserend geneesheer de door dokter FRIPPIAT verrichte verstrekkingen heeft geëvalueerd in het licht van het voormelde artikel 73;

Aangezien niet blijkt dat dokter CORNANT in zijn hoedanigheid van adviserend geneesheer zich ooit heeft verzet tegen de adviezen en de voorschriften van dokter FRIPPIAT;

Aangezien eveneens dient te worden onderstreept dat het ziekenfonds waarvoor dokter CORNANT werkt, geenszins baat zou hebben bij een beslissing waarbij dokter FRIPPIAT aangemaand wordt bepaalde verstrekkingen terug te betalen, aangezien de teruggevorderde bedragen bestemd zijn voor de verzekering geneeskundige verzorging;

Aangezien uit die gegevens volgt dat dokter CORNANT niet blijkt te hebben meegewerkt aan het onderzoek ten gevolge waarvan dokter FRIPPIAT voor de controlecommissie is moeten verschijnen;

Aangezien, meer nog, zijn houding niet alleen onpartijdig blijkt, maar dokter FRIPPIAT ook welgezind lijkt te zijn;

4. Aangezien evenmin op enige manier aangetoond is en betwist wordt dat dokter LEJUSTE uitgenodigd is door dokter MOSTADE, eerstaanwezend geneesheer-

inspecteur, hoofd van de dienst voor geneeskundige controle van de provincie Namen, en met dokter MOSTADE een hele middag heeft doorgebracht en uitleg heeft gekregen over het dossier;

5. Aangezien uit het dossier blijkt dat de geneesheer-inspecteur zich verschillende malen heeft aangemeld bij patiënten van dokter FRIPPIAT en verwanten van deze patiënten ondervraagd heeft;

Aangezien de genoemde commissie niet de redenen kent die de inspecteur ertoe aangezet hebben om zo te handelen;

Aangezien voorzover noch de precieze strekking van de gesprekken tussen de inspecteur en de familie-leden van de patiënten, noch de redenen die de inspecteur er - misschien - rechtmatig kunnen hebben toe genoopt zo te handelen, bekend zijn, deze handelwijze een schending van het medisch geheim vormt;

Aangezien de aldus verkregen inlichtingen derhalve uit de debatten dienen te worden geweerd, doordat ze in strijd met een bepaling van het Strafwetboek verkregen zijn;

Aangezien aldus blijkt dat van de 32 voorgelegde gevallen ten minste 6 personen - familieleden van de patiënten - gehoord zijn;

Aangezien hieruit volgt dat deze 6 gevallen op zijn minst uit de debatten dienen te worden geweerd en dat tegen dokter FRIPPIAT geen enkel bezwaar betreffende ten minste deze 6 gevallen van patiënten kan worden ingebracht;

6. Aangezien de namen van de patiënten vermeld zijn in de documenten van het onderzoek die voorgelegd zijn aan de leden van de controlecommissie en van de commissie van beroep;

Aangezien niet betwist wordt dat er medische persoonsgegevens bekendgemaakt zijn, waarvan sommige meer bepaald codes zijn die het mogelijk kunnen maken kennis te verkrijgen over de aandoening waaraan een bepaald persoon lijdt;

Aangezien verschillende malen geoordeeld is dat het medisch geheim niet geschonden is als het bekendmaken geschiedt in de gevallen waarin de wet dat toestaat (cf. R.v.St., arrest van 16-12-1966, nr. 12.133);

Aangezien de commissie om haar taak te volbrengen kennis kan nemen van het door de geneesheren-

inspecteurs aangelegde dossier, waaronder de namen van de patiënten (cf. R.v.St., arrest van 24 februari 1967, nr. 12.241);

Aangezien het medisch geheim eveneens beschermd wordt bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;

Aangezien het voornoemde vereiste evenwel moet wijken voor hogere belangen, waaronder de noodzaak van het administratief toezicht, zoals in het onderhavige geval, of nog wanneer door de aanvoering van het medisch geheim de normale werking van de gerechten geblokkeerd wordt (cf. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, arrest van 10 juni 1980, en R.v.St., arrest van 23-03-1990, nr. 34.523, waarin herinnerd wordt aan de bepalingen die de, zij het beperkte, bekendmaking van medische gegevens toestaan);

Aangezien volgens het beginsel dat vervat is in de wet op de verwerking van persoonsgegevens de toegang tot gegevens van derden zo veel mogelijk dient te worden beperkt;

Aangezien de verschillende administratieve controleorganen en de administratieve rechtscolleges met volledige kennis van zaken hun taak moeten kunnen volbrengen;

Aangezien die wet overigens geenszins afwijkt van de andere, zelfs vroegere, wetteksten die de commissie toestaan (sic) kennis te nemen van de gegevens, waaronder de namen van de patiënten, die in het bezit zijn van het RIZIV, in het kader van een dossier waarvoor ze bevoegd is;

Aangezien voorts het beginsel van de codering zuiver kunstmatig zou zijn aangezien de commissie, om de haar voorgelegde gevallen met kennis van zaken te beoordelen, regelmatig een aantal gegevens moet kunnen opvragen die niet allemaal zuiver medische gegevens betreffende de patiënten zijn, waardoor deze gemakkelijk kunnen worden geïdentificeerd;

Aangezien ten slotte zowel de controlecommissie als de commissie van beroep er voortdurend op toeziet dat tijdens de zittingen de namen van de patiënten niet worden genoemd;

7. Aangezien dokter FRIPPIAT ongeveer 1.000 consults per jaar geeft;

Aangezien hij tijdens die consults vaak 3 onderzoeken doet, namelijk een elektro-encefalo-

gram (EEG), een reoëncefalografie (RHEO) en de Evoced Potentials(PEV).

Aangezien de 32 gevallen waarover het in het onderhavige geschil gaat, patiënten betreffen aan wie dokter FRIPPIAT verschillende malen binnen een relatief korte tijdsspanne gedurende één tot twee jaar consult heeft gegeven;

Aangezien het om zowat 100 van de ongeveer 900 patiënten per jaar gaat;

Aangezien de dienst voor geneeskundige controle dokter FRIPPIAT enerzijds verwijt dat hij te dikwijls en zonder duidelijke medische reden hetzelfde onderzoek bij dezelfde patiënt doet;

Aangezien de dienst anderzijds van oordeel is dat het reografisch onderzoek en, in mindere mate, de Evoced Potentials verouderde en weinig relevante onderzoeken zijn;

Aangezien de dienst voor geneeskundige controle er echter van uitgaat dat die onderzoeken in bepaalde omstandigheden gewettigd kunnen zijn, inzonderheid bij een eerste raadpleging wanneer het niet uitsluitend om psychiatrische stoornissen gaat;

Aangezien uit het dossier zelf van de dienst voor geneeskundige controle blijkt dat de technieken die dokter FRIPPIAT toepast weliswaar niet nieuw zijn, maar door het voltallige medisch korps toch niet als overbodig worden beschouwd, zelfs al worden ze in ziekenhuizen, gelet op de nieuwe technieken, steeds minder toegepast, inzonderheid de reoëncefalografie;

Aangezien dus niet gesteld kan worden dat de door dokter FRIPPIAT gebruikte onderzoekstechnieken geen diagnose mogelijk maken, noch dat zulke onderzoeken van geen nut zijn bij het onderzoek van bepaalde gevallen;

Aangezien er eveneens rekening mee dient te worden gehouden dat dokter FRIPPIAT niet in een ziekenhuis werkte;

Aangezien niet van hem kan worden geëist dat hij in zijn spreekkamer over de meest geavanceerde technieken beschikt;

Aangezien niet betwist wordt dat dokter FRIPPIAT sommigen van zijn patiënten stuurde naar ziekenhuizen die beschikten over meer gevorderde technieken;

Aangezien hij daardoor het bewijs leverde dat hij de grenzen kende van zijn mogelijkheden om een diagnose te stellen;

Aangezien er derhalve niet kan worden van uitgegaan dat dokter FRIPPIAT niet gehandeld heeft zoals een voorzichtig en naarstig zorgverlener in dezelfde werkomstandigheden zou hebben gedaan;

Aangezien eveneens aangenomen wordt dat het overdoen van die onderzoeken gewettigd kan zijn in geval van twijfel over een diagnose, in geval van verandering in de gezondheidstoestand en ook wanneer de ontwikkeling van een niet zuiver psychiatrische aandoening dient te worden gevolgd;

Aangezien de dienst voor geneeskundige controle op grond van de documenten waarvan hij kennis genomen heeft en van de verklaringen van de patiënten oordeelt dat het geen nut had de onderzoeken te doen;

Aangezien dokter FRIPPIAT beweert dat de patiënten op wie het dossier van de dienst voor geneeskundige controle betrekking heeft, niet alleen een depressie hadden, maar ook leden aan andere aandoeningen, waardoor de uitgevoerde onderzoeken moesten worden overgedaan;

Aangezien uit de aan de commissie medegedeelde gegevens niet blijkt dat de dossiers van de patiënten, nadat ze waren gehoord, systematisch geval voor geval door de partijen werden besproken om na te gaan of het nut had de onderzoeken over te doen;

Aangezien derhalve, al blijkt dat de door dokter FRIPPIAT toegepaste technieken - misschien - niet de meest verfijnde waren, de overheid niet voldoende het bewijs levert dat het ten laste gelegde overdoen van de onderzoeken onnodig, nutteloos en overbodig was;

(...)".

Dit is de aan dokter FRIPPIAT op 18 oktober 1996 ter kennis gebrachte bestreden handeling.

Overwegende dat dokter FRIPPIAT een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die hieraan ontleend is dat het beroep ingesteld is door de administrateur-generaal van het RIZIV, terwijl krachtens artikel 141,

§ 1, 17°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, het comité van de dienst voor geneeskundige controle beslist over de rechtsvorderingen binnen zijn bevoegdheid; dat hij nog aanvoert dat artikel 12, 10°, van dezelfde wet bepaalt dat het algemeen comité van het RIZIV beslist of het gepast is een rechtsvordering in te stellen en dat de administrateur-generaal alleen in geval van dringende noodzakelijkheid kan beslissen over die rechtsvordering en op voorwaarde dat het algemeen comité op zijn eerstvolgende vergadering die beslissing goedkeurt, terwijl in casu de administrateur-generaal niet de dringende noodzakelijkheid kon inroepen omdat hij gewoon had nagelaten het verzoekschrift in te dienen vóór de laatste dagen van de termijn, waarbij overigens uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat het bewezen kan worden geacht dat het algemeen comité op zijn eerstvolgende vergadering zijn goedkeuring zou hebben gehecht aan het instellen van een rechtsvordering;

Overwegende dat het RIZIV in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat de administrateur-generaal bevoegd is om het instituut te vertegenwoordigen in de gerechtelijke handelingen, overeenkomstig artikel 181, vierde lid, van de voormelde wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, en dat het comité van de dienst voor geneeskundige controle derhalve niet bevoegd was om het onderhavige beroep in te stellen, omdat zijn bevoegdheid beperkt was tot het uitoefenen van toezicht op de administratieve uitvoering van de taak van de ambtenaren van de dienst, en omdat het niet bevoegd is om te oordelen over het optreden van de dienst voor geneeskundige controle, net zomin als het algemeen beheerscomité van het RIZIV, dat alleen beslist over de rechtsvorderingen binnen zijn bevoegdheid, die zich niet

uitstrekt over de activiteiten van de dienst voor geneeskundige controle;

Overwegende dat het RIZIV in een "corrigendum" van de memorie van wederantwoord, dat overgezonden is op 25 juni 1997, dus buiten de voorgeschreven termijn, gewag maakt van een "zeer betreurenswaardige vergissing" en beweert, aan de hand van een document, dat het comité van de dienst voor geneeskundige controle tijdens zijn vergadering van 13 december 1996 de beslissing om het beroep in te stellen bekrachtigd heeft, welke beslissing, gelet op de dringende noodzakelijkheid, op 2 december 1996 door de administrateur-generaal genomen was, zodat het beroep ingesteld is conform artikel 141, § 1, 17°, van de wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en dat het ontvankelijk is;

Overwegende dat het comité van de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV krachtens artikel 141, § 1, 17°, van de voormelde wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen bevoegd was om het onderhavige beroep in te stellen; dat, zonder dat hoeft te worden onderzocht of de dringende noodzakelijkheid in casu al dan niet kon worden ingeroepen, uit de processtukken blijkt dat het comité van de dienst voor geneeskundige controle zich over het instellen van het beroep heeft uitgesproken op 13 december 1996, dit is in ieder geval binnen de termijn van 60 dagen, doordat deze termijn niet is kunnen ingaan vóór 16 oktober 1996, de dag nadat de bestreden beslissing uitgesproken is; dat het beroep derhalve ontvankelijk is;

Overwegende, ten gronde, dat het RIZIV in zijn laatste memorie afgezien heeft van zijn eerste

middel, alsmede van het eerste onderdeel van zijn tweede middel;

Overwegende dat het tweede middel, tweede onderdeel, hieraan ontleend is dat de commissie van beroep beweerd heeft dat de dossiers van de patiënten niet geval voor geval besproken waren om het nut van de onderzoeken te beoordelen, terwijl dokter FRIPPIAT zelf toegeeft dat hij gehoord is, maar dat er niet naar hem geluisterd is;

Overwegende dat het derde middel ontleend is aan schending van artikel 73 van de voormelde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, doordat de commissie van beroep haar oordeel niet alleen heeft uitgesproken over een bijkomstige kwestie in verband met het al dan niet verouderd zijn van de reoëncefalografie en van de Evoced Potentials, zonder te onderzoeken of door het uitvoeren en systematisch overdoen van drie onderzoeken zonder een geldige en relevante medische reden aan te geven, niet kwam vast te staan dat er misbruik was gemaakt van de vrijheid van diagnose en van therapie, en ten onrechte alleen nagegaan heeft of de steller van de handeling onbevoegd was dan wel of er een voor de patiënt nadelige medische fout begaan was;

Overwegende ambtshalve dat het hier gaat om een beslissing in betwiste zaken die in laatste aanleg door een administratief rechtscollege gewezen is;

Overwegende dat de bevoegdheid van de Raad van State in de volgende bewoordingen omschreven is in artikel 2 van de wet van 25 mei 1999 tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, van de wet van 5 april 1955 inzake de

wedden van de ambtsdragers bij de Raad van State, alsook van het Gerechtelijk Wetboek :

" De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf";

dat die bepaling bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 22 juni 1999 en verbindend geworden is de tiende dag na de bekendmaking ervan; dat aangezien het gaat om een wet waarbij een bevoegdheid wordt opgedragen, die wet onmiddellijk dient te worden toegepast; dat op de terechtzitting de raadsman van dokter FRIPPIAT betoogd heeft dat het tweede middel, tweede onderdeel, alsmede het derde middel, uitsluitend de facto beschouwd, niet konden worden onderzocht door de Raad van State;

Overwegende dat er grond is om de heropening van de debatten te gelasten om de auditeur-rapporteur in staat te stellen een verslag op te maken over de weerslag die de inwerkingtreding van artikel 2 van de voormelde wet van 25 mei 1999 kan hebben op het onderzoek van het tweede middel, tweede onderdeel, en van het derde middel,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast een aanvullend verslag op te maken.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negenentwintig september 1900 negenennegentig door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ch.-L. CLOSSET.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**